

[Hanne Reintoft.]

gelse. Men vi finder ikke, at lovforslaget som helhed er andet end en række mindre betydningsfulde administrative ændringer, forårsaget af det som sagt diskutabile skridt at nedlægge sygekasserne.

Clara Munck: Jeg kan for så vidt kun beklage, at jeg ikke her ved anden behandling af dette lovforslag fuldt og helt kan føle mig dækket af den tale, min gruppes ordfører, hr. Simonsen, har holdt.

Jeg var meget tilfreds, da jeg i sin tid læste socialministerens lovforslag. Jeg var også tilfreds ved første behandling, men kan kun beklage, at udvalget nu har ændret det oprindelige lovforslag sådan, at det ikke mere overlades til folk selv at bestemme, hvilken form for sygesikring de vil modtage af det offentlige, men at den deles ind i de meget stramme grupper. Jeg undrer mig lidt over denne ændring af det tidligere lovforslag og har da heller ikke hørt nogen af ordførerne i dag begrunde, hvorfor man ikke har tillid til befolkningen. Når jeg siger det på denne måde er det, fordi flere ordførere netop var meget positive over den forbedring i sygesikringsloven, hvorved man siger til folk, at hvis de har indtægter under en vis grænse, har de krav på den og den form for hjælp fra det offentlige, men hvis de i stedet for denne form for hjælp ønsker selv at bidrage til sikringen mod bl. a. at have det frie lægevalg, skal de selvfølgelig have ret til det. Det blev understreget ved første behandling også af socialministeren selv, da socialministeren gav udtryk for, at når hun havde udføret sit lovforslag således, var det dels i overensstemmelse med socialkommissionens forslag om at åbne videre adgang for folk til selv at være medbestemmende med formen for sygesikringen, dels fordi det ville kunne give os en god erfaring, vi kunne have brug for senere. Socialministeren redegjorde også ved første behandling for, at der i befolkningen er en sådan interesse for selv at kunne vælge, at ikke mindre end godt 100.000 personer, der kunne være A-medlemmer, har ønsket at forblive som B-medlemmer — altså en understregning af, at der ude i befolkningen er en interesse for selv at være medbestemmende, når det gælder sygesikringen.

Nu går vi over til, som det er sagt, at be-

tale sygesikring over skattebilletten, og derfor ville der være endnu mere grund til, at folk med indtægter op til 60.000 kr. fik lov til at vælge selv at ville bidrage, når de f. eks. besøgte en læge, mod en senere refusion, der er mindre end den, personer under den såkaldte sygekassegrænse er berettiget til. Jeg kan godt se de vanskeligheder, der ville ligge i, at vi nu gennemførte et system, hvor vi stillede alle lige. Der er økonomiske konsekvenser, og der er lægelige konsekvenser. Men på hospitalsområdet kender vi ikke til indtægtsgrænser, og derfor forstod jeg forslaget sådan, at de lægelige og økonomiske problemer, som socialreformkommissionen og socialministeriet ikke har kunnet løse, måtte medføre, at vi ganske vist stillede folk frit, men også herigennem ville få en praktisk erfaring, som vi virkelig ville få glæde af, når vi nåede frem til den endelige ordning.

Jeg synes, det er lidt magert, at de positive ord fra første behandling nu blot bliver afløst af en meddelelse om, at der nedsættes et udvalg. Vi har jo alle sammen været klar over, at kompetente forsamlinger, såvel kommunale som lægelige og ministerielle, måtte træde sammen, inden vi virkelig i praksis kunne få gennemført denne ellers udmærkede lov om sygesikring. Derfor er det en dårlig undskyldning for at tage selvbestemmelsesretten fra folk, at der nu sidder et udvalg, der skal se på, hvad man egentlig engang vil give dem lov til.

Jeg har derfor ikke kunnet tiltræde ændringsforslag nr. 3, der er stillet af de øvrige medlemmer af udvalget og tiltrådt af socialministeren, og hvorefter man indskrænker medbestemmelsesretten. Jeg vil gerne sige til socialministeren, at de samme mennesker kan være medlemmer af råd, forældreråd, personaleråd, elevråd og alt muligt andet i enhver form for socialinstitution, men man har ikke den tillid til dem at lade dem selv bestemme, om de ønsker at bidrage mere til den sygesikringsordning, de foretrækker. Man tvinger dem stadig i bås. Det er jeg imod, og jeg må anbefale, at andre end jeg selv stemmer imod ændringsforslag nr. 3.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil begynde med at rette en varm tak til udvalget både for det meget grundige arbejde, der har været udført, og for den vidtgående